

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2011/6

*„Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál,
nem gyönyörködik benne a lelkem.” (Zsid. 10,38)*

Május 14-én konfirmált fiataljaink:

1. sor balról: Galajda Noémi, Püskiné Szécsi Judit, Püski Lajos, Szabó Eszter
2. sor balról: Sugár Ágnes, Simon Viktória, Kósa Anna, Kádár Anna, Szikszai Petra
3. sor balról: Lengyel Laura, Rácz Réka, Hajek Andrea, Kertész Gréta, Rubos Barbara,
Vona Lilla
4. sor balról: Erdei Csaba, Bartik Ábel, Porkoláb Benedek, Tutor Róbert, Balázs Péter
5. sor balról: Kiss Tibor, Soltész Gergő, Tóth Dániel, Petróczi Dániel

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Konfirmáltak köszöntése

Minden ilyen alkalommal, mint a ma délutáni konfirmáció is, ha fiatalok beszélnek az életet formáló, meghatározó dolgokról, mint az Istenbe vetett hit, Pál apostolnak a szeretethimnusa jut eszembe (1Kor 13) több aspektusból is.

1. Ahhoz, hogy egy fiatal eljusson odáig, hogy egy számára tulajdonképpen idegen közösség elé kiálljon és a legszemélyesebb dolgokról beszéljen, az kellett, hogy valamikor régebben ő is halljon mástól, a szülőktől, nagyszülőktől vagy közeli rokontól Jézusról, a Szentírásról.

2. Aztán a Nagytiszteletű asszony, Judit néni a konfirmációra előkészítő alkalmon megismertette veletek a hit alapvetéseit, a bibliai történetek üzeneteit.

3. És ahogy a növényeknek megfelelő talajra, klímára van szükségük, úgy kell nekünk a gyülekezetnek a növekedésekhez szükséges atmoszférát, az elfogadás és a szeretet légkörét biztosítanunk. Mindháromban van egy közös, és pedig a szeretet, amely türelmes, jóságos és együtt örül az igazsággal.

Mi most leginkább annak örülünk, hogy az Istenhez vezető utat választottátok, ugyanakkor ismerjük a felelősségét is annak, amit a gyülekezetbe fogadottak támogatása jelent.

Mi a gyülekezetben megtapasztaltuk az Úr áldását abban, hogy segítjük egymást, többek között azzal, hogy épülhetünk egymás hite által, hogy bizalommal fordulhatunk testvéreinkhez, mert tudjuk, hogy a válasz segítőkész és szeretetből jön.

Azt kívánom, hogy ti is ilyen közösséget találjatok gyülekezetünkben.

Szeretettel várunk benneteket a gyülekezeti alkalmakra, a vasárnapi istentiszteletre, a csoportfoglalkozásokra, az ifjúsági programokra, a gyülekezeti táborba, ahol barátokra találtok, és meg tudjátok beszélni a titeket érintő kérdéseket.

Az Úr áldása kísérjen benneteket!

Kerti Péter, gondnok

Konfirmált imádsága

Urunk, sok minden van, amiért hálásak lehetünk Neked ezen a mai napon.

Először is köszönjük konfirmandus csoportjainkat, a jó hangulatban eltöltött kátés órákat, az itt szerzett tudást, barátokat, az együtt töltött időt.

Köszönjük Judit néninek az órák izgalmas témáit, a jó beszélgetéseket, és az irányunkban tanúsított sok türelmet.

Köszönjük azoknak az életét és munkáját, akik idáig vezettek és vezetnek minket. Legyen hála szüleink, nagyszüleink és keresztszüleink szeretetéért és útmutatásáért.

Köszönjük a Nagyerdei Gyülekezet tagjainak, hogy befogadtak és támogatnak bennünket, hogy ebben a gyülekezetben otthonra találjunk.

Istenünk, legfőképpen Neked köszönjük azt, hogy ezen a mai napon együtt örülhetünk. Kérünk Téged, hogy vigyázz ráink, és vezess minket és szeretteinket életünk minden napján. Ámen.

Vona Lilla

Pünkösöd

Jövel Szentlélek,
vigasztaló Isten,
adj békességet,
Benned éljen minden!

Isten lelke léssen
mennyei megmentőnk,
ne habozz, de kérjed,
hogy legyen jövődönk.

Schrenk Éva

Pünkösöd

Szívem, te szegény, bús madár!
Ne kérdezd, hogy hol késnek
A kettős tüzes nyelvek.
Hiába zokogsz,
Poshadt lelkekkel csudák nem
történnek!
Azért én mégis kiengedlek.
Repülj szívem!
Nem baj, ha bukdácsolsz
S kegyetlenül véresre tépnek.
Vergődésed a biztos üzenet,
Hogy indul már sebes szél zúgása,
Isten markából felröppen
S felénk szárnyal a megváltás fehér
galambja!

Sipos Domokos

Összetartozásunk napján

Gyülekezetünkben immáron 13 éve két istentiszteletet tartunk vasárnap délelőttönként, hogy mindenki kényelmesen elférhessen templomunkban, ezért a fél 9-es és fél 11-es gyülekezeti tagok kevésbé ismerhetik egymást.

Május 8-án, vasárnap, második alkalommal rendeztük meg gyülekezetünkben az Összetartozásunk Napját, amikor is a két istentisztelet résztvevőinek és a különböző generációk tagjainak egy közös alkalmat tartottunk 9-11-ig, így próbálva hidat építeni közöttük, és lehetőséget biztosítani, hogy jobban megismerhessék egymást.

Az alkalom első részén köszöntöttük dr. Lente Mártont, gyülekezetünk korábbi gondnokát, 90. születésnapja alkalmából. Egyik ifjvezetőnk bizonyágtétele mellett az elcsendesedésben meditáció, közös éneklések, illetve imádságok segítettek. Ezt követően fél óras szünetet tartottunk, szerény szeretetvendégséggel egybekötve, ahol a találkozások és beszélgetések tovább építették a közösséget.

Az alkalom második részében a középgeneráció képviselőjétől hallottunk bizonyágtételt. Lelket építő volt gyülekezeti kamarakórusunk szolgálata is. Gyülekezeti énekeink mellett örömmel csendült fel az egész gyülekezet ajkán kánonban az *Atyám én imádlak* kezdetű ének.

Az igehirdetés az Efézus 4, 11-16 alapján szólt. E mai nappal is azt igyekeztünk munkálni, hogy jobban megvalósuljon gyülekezetünkben az Ige üzenete:

„Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”

Püski Lajos lelkész

Istennek nincsenek unokái

Vallás- és angol szakos tanár vagyok, hetedik éve tagja a gyülekezetnek és öt éve ifivezetője a Kornéliusz ifnek.

Lelkészcsaládba születtem, így gyermekként megismerhettem a Bibliát és felekezetünk hagyományait. Mivel hiteles keresztyén emberek vettek körül, akik szabad teret engedtek kérdéseimnek, nem igazán lázadoztam, sokkal inkább beletartottam a református vallásba. Gimnázium alatt tagja lettem a Debreceni Kollégium Kántus Kórusának, ahol gyakran énekeltek a 79. zsoltár feldolgozását. Nagyon megfogott az egyik sora: „örökségem te vagy, Ó Isten”. Szépnek tartottam ezt a képet, és az életemre és családomra nézve is igaznak. Ezt kaptam örökül a családomtól. Gimnázium után barátnőmmel egy évet Spanyolországban töltöttünk önkéntes munkával. A karizmatikus baptista közösségben olyan új élményekkel és meg tapasztalásokkal gazdagodhattam, amikre nem számítottam.

Rá kellett jönnöm, hogy a keresztyénség nem unalmas, sőt. A kinti ifivezetőnk az egyik áhitat alkalmával, amikor elmondta, hogy én nagyszüleimtől kaptam örökül Istent, ezt válaszolta: Ez szép, csak hogy Istennek nincsenek unokái csakis gyermekei!!!!

Szép örökség, de mit kezdek én vele? Örökségként szép emlékként kezelem vagy engedem, hogy irányítsa az életemet?

Kint érlelődött meg bennem a tudat, hogy szükségem van egy gyülekezeti közösségre, mert bár sok gyülekezetbe tartoztam,

sehol sem voltam otthon. Hamar meghoztam a döntést, mégpedig az alapján, hogy hol van a legtöbb barátom. Szóba került a Nagyerdei gyülekezet is, de túl tökéletesnek tartottam, és semmiképpen sem akartam ide jönni. Pár nappal később telefonon beszélgettem az édesanyámmal, aki elmesélte, hogy felhívta Lajos bácsi, és megkérdezte, hogy nem lenne-e kedvem ifit vezetni. Ez elgondolkodtatott. Oda menjek, ahol jól fogom érezni magam, vagy oda, ahol munka vár rám? Végül, valamilyen oknál fogva, talán családi ráhatással, mégis ide kerültem.

A gyülekezetben Judit néniék ismét feltették a nagy kérdést, amire én azonnal, gondolkodás nélkül, nemet mondtam. Érdekes, hogy ők és Isten már akkor tudták, amit én csak két év múlva tapasztalhattam meg, hogy az ifi az, amit a legtöbb kedvvel és örömmel csináltam az egyetemi éveim alatt. A Kornéliusz ifi lett az oka annak, hogy otthonra találtam a Nagyerdei Református Gyülekezetben. Hála Istennek és Lajos bácsiéknak is, hogy türelmesek voltak, és kivárták, hogy én hozzam meg a döntést.

A nagytáborok alkalmával többször figyeltem az ifiseimet irigykedve, amikor számolgatták, hogy hányadik éve is vannak már családjakkal a táborban. Néha még szégyelltem is, hogy én még feleannyi táborban sem voltam, mint ők. Olyan fantasztikus, hogy néhány ifisem több mint egy évtizede ismeri egymást, és vannak velem egykorúak, akik gyerekként kerültek ide, és mára már a saját gyermeküket hozzák a táborba.

Nem szégyellem, hogy irigyeltem őket. És talán a mai napig is irigylem. Rá kellett jönnöm az évek során, hogy a Nagyer-

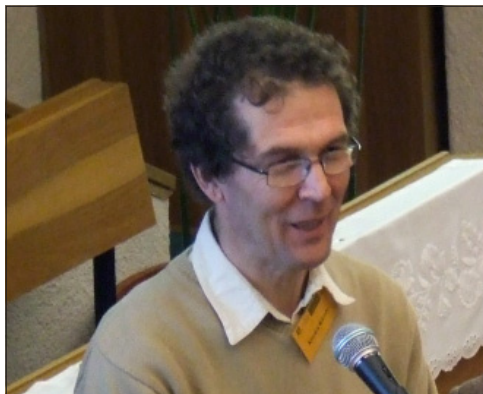
dő sem tökéletes, de igazi közösség, és ténylegesen csak akkor lehetek tagja, ha van feladatom és felelősségem. Ezért volt nagy ajándék a tavalyi tábor, ahol először nemcsak az ifnkkal, de a családommal együtt is szolgálhattam. Az egyik ifisem édesanyja meg is jegyezte viccesen, hogy hát eddig sem féltettem a fiamat, de most már, hogy tudom, hogy ki is az édesanyád (ki fia-borja vagy) tényleg megnyugodtam. Igen, számít az, hogy több generáció legyen együtt, hogy együtt tudjunk szolgálni, hogy mi, fiatalok lássuk azt, hogy mennyire hitelesek az úton már előttünk lépegető érett keresztyének, és hogy az idősebbek is megtapasztalják azt a lendületet és tüzet, amit a fiatalok nyújthatnak. Nem unalmas keresztyénnek lenni, főleg ha egy ilyen gyülekezetbe jár az ember, ahol, hála Istennek, van munka bőven!

Kiros Eszter

*Összetartozásunk napján köszöntöttük
90. születésnapján Dr. Lente Mártont,
gyülekezetünk egykori gondnokát*

összetartozunk

*„Nem jó az embernek egyedül lenni,
szerzek néki segítő társat, hozzá illőt.”
(1Móz 2,18)*

26 évvel ezelőtt magányosként közösségre vágytam, találtam is egy lányt, de bizonytalan voltam, nem láttam a jövőmet, hogy jó lesz-e mellette. Meggyőződtem, innentől összetartoztunk.

7 évi házasság után ismét bizonytalanokodtam, nem láttam, hogy mi lehet nekem jó ebben a házasságban. Ehhez már Krisztus kellett, hogy közbelépjen.

Mindketten elfogadtuk Jézust személyes megváltónkként. Amint Úrrá lett életünkben, átrendezte kapcsolatunkat is. Azt akarta, hogy fogadjuk őt be házastársi közösségünkbe. Ezért újra házasságot kötöttünk, Isten előtt fogadalmat téve, és ehhez Krisztust hívtuk segítségül. Megnyitotta szememet, hogy meglássam a közösség örömét, értékét, és azt, hogy a magam erejéből ezt nem tudom jól ápolni, de Ő szüntelenül közösségben akar lenni velünk, és segít minden kételyben, minden konfliktusban. Amikor egymással már nem tudunk mit kezdeni, vele meg tudunk újulni, mert „a hármaskötél nem hamar

Isten ajándéka, hogy összetartozunk

szakad el”. (Préd 4,12) Ő részese az örömeinknek is. Minduntalan meglátjuk a növekedés paradoxonát: ha kész vagyok a másikért lemondani, feladni az én igazamat, én jogaimat, én követeléseimet, elvárásaimat, és szeretetben szolgálni a másikat, akkor tudok igazán gazdagodni, növekedni, ahogy ezt Jézus mondja: „*Aki elveszíti az ő életét...*”

Azt is elvégezte az Úr, hogy a házasság közösségén túl egy testvéri közösségbe is betagozódjunk. Házasságunkat építeni mentünk el egy csendes hétre, ahol három debreceni házaspárral is megismerkedtünk, ketten a közelünkben is laktak, laknak. Az ő segítségükkel kerültünk be a Nagyerdei gyülekezetbe. Telt-múlt az idő, újra elbizonytalanodtunk, már nem egymásban, hanem együtt a gyülekezetben. „Itt nem kapunk eleget, nem tudunk növekedni” – gondoltuk. Ekkor már megtanultuk, hogy mindennel Krisztushoz érdemes menni, jó rá hallgatni. Ő meggyőzött, hogy maradjunk: „*El nem hagyván a magunk gyülekezetét, a miképpen szokásuk némelyeknek*”. (Zsid 10,25) Hűségünket azzal áldotta meg Isten, hogy rövidesen szolgálatra hívtak bennünket, Katát a gyerekistentiszteletek tartására, engem nyári táborunkban kántorkodásra kértek fel, majd később csoportvezetésre. Bekerültünk a szolgálók közösségébe, ahol megláthattuk azt, amit addig nem: élő hitű testvéreket, gyümölcsöző életeket, megélhettük a közös szolgálat örömét, a teher általi növekedés útját.

Volt, hogy belefáradtam a szolgálatba és ki akartam menekülni, ekkor Isten mindig adott valami áldást, amivel felüdített, megerősített, megmutatta, hogy többet kapok, mint adok.

Visszatekintve azt látom, hogy „*Hű az Isten, ki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre*”. (1Kor 1,9) Én magamtól menekülnék, de az Úr utánam jön, visszavisz a vele és a testvérekkel való közösségbe, hogy áldásait megoszthassa velünk.

- Ki akartam menekülni házasságomból – Ő megáldott, és ránk bízott házasságokat, házasságra készülő fiatalokat.
- Ki akartam menekülni a gyülekezetből – az Úr itt tartott, és megáldott szolgálatokkal, kapcsolatokkal, növekedéssel.
- Ki akartam menekülni a szolgálatokból – Ő megmutatta, hogy „*aki mást felüldít, maga is felüldül*”. (Péld 11,25)

Végül... januárban összetörtük a kocsinkat és egy szabálytalanságért komoly pénzbírságot is kaptam. Teljes csőd és szegény. Az Úrhoz kiáltottunk, aki megmutatta, hogy „*Mindig szeret a barát, de testvérré a nyomorúságban válik*”. (Péld 17,17) Amíg a kocsinkat javították, addig volt, aki fuvarozott bennünket, majd három autót is kaptunk kölcsön, a testvérek pedig adakoztak, és így nem láttunk szűkséget. Ezért „*Hangos szóval magasztalom az Urat, és dicsérem őt a sokaság előtt, mert odaáll a szegény pártjára, megszabadítja a halálos ítélettől*”.

Kovács Károly

„*A Szentlélek a legfőbb kormányzó,
mert szabadon, belső sugallattal
öntudatos elhatározás formájában
igazgat.*”

(Ravasz László)

Vendég Skóciából

Konfirmálók keresztelese

Konfirmációs szeretetvendégség

Ifjvezetői kirándulás

20 éves a Kismamakör

Hírek

- ♦ **Úrvacsorai előkészítő alkalmakat** tartunk *június 9-11* között csütörtöktől szombatig, este 6 órától.
- ♦ **Pünkösöd vasárnap** délelőtt úrvacsorás istentiszteletek lesznek fél 9-kor és fél 11-kor. Délután 5 órakor lesz zenés áhítat.
- ♦ **Pünkösöd másodnapján** délelőtt *csak* fél 11-kor lesz alkalom.
- ♦ **A kamarakórus évadzáró alkalmára** kerül sor *Pünkösdhétfőn* 5 órakor.
- ♦ **Vakációs gyermekhét** lesz a gyülekezetben *június 20-24-ig*, hétfőtől péntekig délelőtt 9 és 12 óra között.
- ♦ **Templomkerti találkozót** tervezünk *július 3-án* vasárnap délután 4 órától. (Üdítő, sütemény hozható.)

Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Püski Lajos, lelkipásztor
Nyomda: REXPO Kft. Készült 1500 példányban
19. évfolyam 6. szám

www.refnagyterdo.hu

*Áldott pünkösdi ünnepet kívánunk
minden kedves olvasónknak!*

a Szerkesztőség

NYOMTATVÁNY

Zenés áhítat

(vasárnaponként 5 órakor)

Június 12: Száraz Ábel orgonál
Június 19: Rózsáné Farkas Aliz orgonál
Június 26: Bessenyei Dorottya és Rózsáné Farkas Aliz orgonál
Július 3: Karasszon Dezső zongorázik és orgonál

Imádkozzunk...

- ♦ vizsgázókért,
- ♦ a vakációs gyermekhétért,
- ♦ a gyülekezeti nagytáborért.

Gyülekezeti többgenerációs nagytáborunkról információ a februári számban.

DEBRECEN

